

Geçmişten Bugüne From the Past to the Future

Prof. Dr. Hayrunnisa Denктаş

Size ikinci cihan harbi yıllarından başlayarak bir yandan İstanbul'un güzelliklerinin nasıl kaybolduğunu, nasıl sıkıntılar çekildiğini öte yandan bunlar sürerken nasıl okuduğumuzu, üniversite yıllarımızı ve üniversitede neler çektiğimizi, bildiğim doğruları, hocalarımızdan ve ailemizden neler öğrendiğimizi aktarmaya çalışacağım. Öncelikle bunları yazıya dökmemi sağlayan Nöropsikiyatri Arşivi Dergisi editörlerine, özellikle Yeşim Hanım'a teşekkürle başlamak istiyorum.

O zamanlar, bence dünyanın en güzel şehri olan İstanbul'da, bütün evlerin üst katları deniz görürdü; ön bahçeleri çiçek, arka bahçeleri de meyve ağaçları ile donanmıştı. Her mahallede okul vardı, evlerimize en yakın olanına giderdik. Öte yandan harp yılları olduğu için İstanbul'a Anadolu'dan bir kilo bile un getiremezsiniz, ekmek karneyleydi, kişi başına çeyrek ekme verilirdi. Annemle babamın şeker olmadan nasıl çay içeceklerini, "kuru üzümle mi yoksa akide şekeri ile mi içelim?" diye düşündüklerini hatırlarım. Bir ikindiüstü Alman uçaklarının geldiğini ve bombaların seslerinden nasıl ürktüğümüzü unutamam. Tabii bu şartlar altında dahi okulların açık olduğunu ve eğitimin sürdüğünü vurgulamak isterim.

İlkokulda sınıfın en çalışkanyıldım ve sınıf başkanyıldım. Bir de fırıncının kızı -o da hocalara ekme karnesi verdiği için- benimle birlikte başkandı. Konuşup bazı şeyleri anlatabildiğim zamandan beri doktor olmayı kafama koymuştum. Çevremde tıp fakültesine giden birçok abla ve ağabey vardı. Ben de onlar gibi doktor olacağım derdim. Liseden mezun olduktan sonra da nöropsikiyatr olmayı düşünüyordum. 1959 yılında tıp fakültesinden mezun oldum. Mezuniyetimin üçüncü günü, mezun olduğum fakültenin birçok kliniğinde boş kadro olmasına rağmen, Nöroloji Kliniği direktörü olan Prof. Dr. Necmettin Polvan Hoca'ya müracaat ettim. Hocanın sekreteri yerinde yoktu ama sekreter gibi son derece nazik bir İstanbul Beyefendisi olan Ali Efendi vardı. Ali Efendi'ye "asistan olarak müracaat etmek istiyorum" dedim. O da "hoca içeride girin konuşun" dedi. "Efendim ben asistan olarak kürsünüzde çalışmak istiyorum" dedim. Hoca da "şimdi kadrom yok" dedi. Volonter olarak çalışabileceğimi söyleyince "git Nedim'le konuş" dedi. Nedim Bey'in (Prof. Dr. Nedim Zembilci) odasına gittim henüz "eylemsiz doğan"tı. Eskiden kadroya geçilmediği zaman böyle denirdi. Nedim Bey, Uzm. Dr. Erdoğan Özdamar'ın askere gitmesi dolayısıyla laboratuvarında çalışmaya başlayabileceğimi söyledi. Laborant Cemil'i çağırdı ve ona laboratuvarında çalışacağımı bildirdi. Cemil çok çalışkan, becerikli, çalışanla çalışmayı ayırt edebilecek kapasitede biriydi. Altı ay kadar laboratuvarında çalıştım. Üre, şeker, lökosit formülü, beyin omurilik sıvısı (BOS) incelemesini Cemil'den öğrendim. Daha sonra serviste, 8 hastalı bir koşuştta çalışmaya başladım. Eskiden Nöroloji ve

Nöroşirurji servisleri birarada idi. Birgün fibuler sinir kesisi olan bir hasta taburcu olacaktı, epikrizini yazmamı istediler. Böylece daktilo ile de tanışmış oldum. Tek daktilo vardı, en kıdemsiz olduğum için bana ancak saat 18:00'lerde sıra geldi. Tecrübesiz olduğumdan satırbaşlarını ayarlayamadım, eğri bir epikriz ortaya çıktı. İmzalamak için o zaman başasistan olan Dr. Edip Bey'e (Prof. Dr. Edip Aktin) götürdüğümde "agacım hiç de düzgün olmamış" dedi, ama acemiliğimi bağışlayıp imzaladı. Dr. Edip Bey'le çalışmak çok güzeldi. Hastaya yaklaşımı, hastayı muayeneyi ve hasta ile bilgiye ulaşmayı, okumayı, kendimizi geliştirmeyi, disiplinli ve dürüst çalışmayı hep Edip Bey'den öğrendik. Teknolojinin gelişmediği bir dönemde asistanlık yaptığımız için hastanın anamnezini iyi almak, hasta muayenesini çok iyi bilmek, ayırıcı tanıyı doğru yapmak gerekiyordu. O zaman yapılabilecek nörolojik tetkikler pnömoensefalografi, miyelografi ve elektronörofizyolojik incelemelerden oluşuyordu. Bunları bizzat kendimiz yapmak zorundaydık. Ayrıca gerektiğinde nöroşirurjiyenler ventrikülografi yapardı. Prof. Dr. Kerimoğlu, anjiyografi yapmayı Londra'da "The National Hospital" da öğrenmiş, Türkiye'de ilk uygulamasını yapmıştı. Bana da öğretti ve protokol defterini de bana verdi. Böylece asistanlık dönemim başlamıştı.

Kadrosuz çalıştığım süreler sayılmadığı halde kliniği öğle benimsemiştim ki yorgunluk nedir bilmeden çalışıyordum. Volonter asistanlığım devam ederken psikiyatriden rotasyona gelen son sene asistanı arkadaşları yanıma vermeleri de beni çok mutlu etmişti. Sabahları çok erken gelirdim, öyle ki henüz hastanenin ana kapısı açılmamış hastalar kapının önünde yığılmış olurdu, kapıcı "hele az müsaade edin Doktor Hanım geçsin" derdi. Bunun da ayrı bir zevki vardı. Asistanlık dönemimiz çok zevkli geçti. Hastane evimiz gibi olmuştu. Hocalarımız ve baş asistanlarımız bizi kardeşleri gibi severlerdi, biz asistanlar da onlara her zaman saygılıydık.

Sabahları Eflatun Adam ile daktilo kapma ve eczaneye giden defteri kapma yarışımızdan da söz etmek isterim. Ben kliniğe 6:30 gibi gelirken, Eflatun 3:00'te gelip daktilo işlerini, hastane eczanesine gidecek defteri yazar bitirir, kapıya yaslanır beklerdi. Eczaneye defter geç gitse baş eczacı hanım kızar sabahları kahve içmeye giden Kerimoğlu Hoca'ya şikayet ederdi. Bu arada kıdemli arkadaşım Aristidi'den çok şey öğrendim; lomber ponksiyon yapmayı, vasküler hastaların tedavisinde kullandığımız stellar ganglion blokajı yapmayı. Ayrıca; Oğuz arkadaşım da yemeğe giderken bana uğrar birlikte yemeğe giderdik. Aristidi mükemmel bir arkadaştı. Türkiye'ye gelmişti, oğlu doktor oluyormuş "sana yollayacağım ona ponksiyon yapmayı öğreteceksin" demişti.

İstanbul'un bütün alkol muayenelerini biz yapardık. Hemen her türlü acil hasta gelirdi, yatak yoksa ağır hastaları oradan oraya sevk etmek yerine tedavisini düzenler dahiliye servisi içinde yer alan belediyenin yataklarına yatırırđık. Ertesi sabah belediyenin doktorları geldiğinde yataklarının nörolojik vakalarla dolduğunu görünce hoca için "bütün açık gözleri de kliniğine almış" derlerdi. Hocalarımız bizlere özgür bir çalışma ortamı yaratmışlardı. Bu özgür ortamda kendimizi kliniğin kralı gibi hisseder hastaların sadece hastalığıyla değil her türlü problemleriyle

ve kliniğin her türlü problemi ile ilgilenirdik. Bazen yakınları hastaları polikliniğe bırakıp kaçarlardı. O zaman arkadaşım Perihan (Prof. Dr. Perihan Baslo) ile olmayan paralarımızı denkleştirir, hastanın ilacını aldırır, otobüs parasını verirdik. Türkiye'nin ilk ve en eski kliniği olduğu için her yerden çok hasta gelirdi. Çalışmaya sabah 6:00-7:00 gibi başladık, gece 22:00 gibi işlemiz biterdi. Bazen hastalar "siz gececi doktor musunuz?" diye sorarlardı. Nöbetlerimiz çok sıkı, nerdeyse gün aşırı nöbet tutardık. Ayrıca polikliniğimize birçok adli vak'a gelirdi. Cuma günleri meşhur nörofizyoloji seminerlerimiz vardı. Kenan Tükel Hoca'nın koordinasyonunda yürütülürdü. O günün şartlarında ne fotokopi ne slayt vardı. En kıdemliler makaleleri gece tercüme edip pelür kağıda yazar, ertesi günkü seminer için dağıtırlardı. Seminerler bir konu verilip anlatmanız şeklinde olmayıp, birisi konuyu anlatırken hoca yanında keser ve diğerine "kalk sen kaldığı yerden devam et" derdi. Hocanın seminerlerine psikiyatriden ve Haseki Hastanesi'nden de uzmanlar katılırdı. Sonra Sıdika Hanım tertemiz hastabakıcı gömleği ve pastasıyla gelirdi. Bir de Polvan Hoca'nın başkanlığında çarşamba günleri yapılan vak'a toplantıları vardı. Tanı konmada zorlanılan tartışmalı vak'alar danışmak amacıyla sunulurdu. En kıdemsiz olduğum için hoca "ne düşünüyorsunuz diye" önce bana sorardı, hatırladığım kadarıyla ayırıcı tanısını yapardım, genellikle arkadaşlarım da benim söylediklerime katılırdı; sonra da baş asistanımız ve hocalarımız da kendi fikirlerini söylerlerdi. Necmettin Polvan Hocanın klinik yaklaşımı ve bilgisi mükemmeldi. Hastayı dikkatle dinler, şöyle baştan aşağı bir süzer ve cebinden anahtarını çıkarır, taban derisi refleksine bakardı. Biz negatif demişsek bazen pozitif çıkarır, onun için "zaman zaman pozitif" demek biz asistanlarca daha doğru yaklaşımdı. Bu arada bir de merkez kütüphaneye gider "indeks medikus"u tarar, ilgilendiğimiz konu hakkında literatür bulur, sonra da bunların abstrakları için yazı yazar, bunların gelmesini beklerdik. Hayvan laboratuvarımız da vardı. Hocanın ateroskleroz üzerine merakı vardı, bu nedenle tavşanlara kolesterol verdirip aort damarlarını incelmemizi isterdi. Bu yüzden çok tavşan otopsisini yaptım.

İşler böyle giderken 1960 senesinde bir gün hoca "senin kadro meseleni yarın gel konuşalım" dedi. Ancak o sırada memleketinde askeri ihtilal oldu, milli birlik komitesi tarafından sudan bahanelerle 147 öğretim üyesi üniversiteden uzaklaştırıldı. Birbirinden değerli kişilerin üniversiteden ayrılması bizi çok etti. Aradan bir yıl geçti, her şey değişti, asistanlık için imtihan kondu. Benim için problem yoktu, zaten iki seneden beri nöroloji kliniğinde asistanlık yapıyordum. İmtihan açıldı, girdim, çok güzel kağıt verdiğim halde 90 aldım. Hocalar "90 verelim bizden de öğreneceği bir şeyler olsun" demişler. 1961 yılının Mayıs ayında kadrolu asistan oldum. Bu dönemde, 1 yıl sürecek olan psikiyatri rotasyonu için, Psikiyatri Kliniği'ne, Yukarı Gureba'ya (eskiden böyle söylenirdi) gönderildim. Gönderildiğim ilk gün, kliniğe yeni gelmiş bir arkadaşla beraber nöbete koymuştuk. Prof. Dr. Selim Hoca'ya "böyle ilk geldiğimiz gün nöbet olur mu?" diye sorduğumuzda "her insan doğuştan psikiyatridir" demişti. Yeni başlayan bir arkadaşın ilk nöbetinde bir erkek hasta kendini pencerenin ispanyoletine asmış, görevli personel de onu pencereden dışarıyı seyrettiğini zannetmişti. Ertesi gün ben nöbetçi idim. Sabaha kadar uyumadan erkek ve kadın katını dolaştığımı hatırlarım. Bir nöbetimde kadın katı hemşiresi battaniyeyi koridorun ortasına sermiş, uyuyordu, "siz gececi değil misiniz, gündüz izinlisiniz, şimdi neden uyuyorsunuz?" dediğimde, hiç cevap verememişti. Edip Bey'den öğrendiğimiz disiplinle Psikiyatri servisinde de hastaları çok iyi takip ederdik. Elektrokonvulsif tedavi yapacağımız hastalara elektro-şok veya insülin koma tedavisi uygulardık. Özcan bey (Prof. Dr. Özcan Köknel) ile birlikte kadın katında çalışıyordum, birgün erkek katından yardıma çağırılmışlardı, çünkü bizim koma tedavisi yaptığımız hastalar çoktan açılmışken erkek katındakiler

komadan çıkamamıştı. Hemen Özcan Bey ve ekibi aşağı kata indik. Dikkatli, çalışkan bir stajyerimiz vardı. Hastalara komadan çıkmaları için serum glukozu intravenöz yapılması gerekirken yanlışlıkla serum sale hipertonic yapıldığını fark etmiş. Tabii hastalara serum glukozu hipertonic yapınca hepsi düzeldi. Erkek katında çalışan, emektar ve o derecede bilgili Ali Onbaşı vardı. Prof. Dr. Ayhan Songar Hoca şaka yapmayı çok severdi. Bir gün Ali Onbaşı'ya "bak, bir arkadaşımı göndereceğim sana. Ben arkadaşımı, avukatıym dese de inanma, hemen deli gömleğini giydir, bir boş odaya yatır, ben gelince tedavisine başlarız" demiş. Adam "ben arkadaşımı" demişse de Ali Onbaşı'yı bir türlü inandıramamış, akşamüstü olduğunda Ayhan Songar'ın arkadaşına şaka yaptığı anlaşılmış. Anlatacak o kadar hoş anı var ki, hepsi bir kitap olabilir. Böylece psikiyatride bir yıl tamamlandı. Nöroloji kliniğine geri döndüm. Nöroloji'de bazı asistan arkadaşlar rotasyonda olduğundan üç günde bir nöbet tutuyorduk. Hasta servisinde işler ağırdı. Neyse ki Prof. Dr. Kerimoğlu'na İngiltere The National Hospital'den hediye edilen röntgen cihazı kliniğin içine kurulmuştu. Böylece Anjiyografi, pnömoensefalografi, miyelografi gibi tetkikleri klinikte yapmak kolaylaşmıştı.

Sivil hükümetin dönüşü ile 147'lerin fakülterlere dönüşü gerçekleşti. Bizim kürsüde bir problem yoktu, herkes dönüşünde saygıyla karşılandı. Ancak kadro şişkinlikleri nedeniyle nöropsikiyatri kürsüsü dört sekiyona bölündü: nöroloji, psikiyatri, nöroşirurji ve elektroensefalografi. Fakültelerin İstanbul Tıp Fakültesi ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi adlarıyla ikiye ayrılması düşünüldü. O zaman İstanbul Üniversitesi rektörü Gureba hastanesindeydi ve İstanbul Tıp Fakültesi isminin kendilerine kalması koşuluyla onay verdi. Eskiden İstanbul Üniversitesi Tıp fakültesinin yerleşimi şöyleydi: Yukarı Gureba'da 3. dahiliye, 2. cerrahi, 4. cerrahi, KBB, radyoloji, fizik tedavi, cildiye, hidroklimatoloji, kadın doğum, ortopedi ve çocuk cerrahisi bölümleri; Aşağı Gureba'da 2. dahiliye kliniği; Haseki Hastanesi'nde 1. kadın doğum, çocuk hastalıkları, 4. dahiliye ve tedavi kliniği ve Cerrahpaşa'da da 1. cerrahi, 3. cerrahi, 1. dahiliye, göz hastalıkları, nöroloji, üroloji, göğüs hastalıkları klinikleri vardı. Temel bilimler ise Üniversitenin Beyazıt'taki merkez binasındaydı. Fakülteler ikiye ayrıldığında öğretim üyelerinden bir kısmı Cerrahpaşa'dan Gureba'ya, bir kısmı da Gureba'dan Cerrahpaşa'ya geldiler. Bizden Prof. Dr. Kenan Tükel, Doç. Dr. Edip Aktin, Uzman Dr. Aynur Baslo ve Asistan Dr. Erhan Oğul Gureba'ya, Gureba'dan psikiyatriden Doç. Dr. Ayhan Songar, Uzman Dr. Adnan Ziyalar ve Uzman Dr. Oğuz Arkonaç Cerrahpaşa'ya geldiler. Belediyenin yatakları gitti, bütün Cerrahpaşa bize kaldı.

Yüksek Öğretim Kurulu (YÖK) kurulmuştu. Eskiden performansınız devam ettiği sürece istediğiniz yaşa kadar çalışabiliriniz, YÖK 70 yaş kriterini getirmişti. 115 sayılı kanun değişmiş, 1750 sayılı yasa gelmişti. Hal böyle devam ederken 1962 yılında evlendim eşim de aynı kürsüdeydi. Ancak ev hayatı ile iş hayatımızı hiç karıştırmadık. Hatta bir gün bizim kliniğe nöroşirurjiden rotasyona gelen arkadaşlar bizim karıkoca olduğumuzu anlayamadıkları için dolmuş paramızı ödemek istemişlerdi. Çok iyi eğitmen, çok iyi araştırmacı ve çok iyi hasta takip eden olmak için ne yapılması gereklidir çoğu kez düşünmüşümdür. Bir yaz ayında arkadaşın birisi kulak ameliyatı olmuş, biri evlenmiş, biri de senelik izne çıkmıştı. İlave yataklarla birlikte 64 hasta ve 5 hoca ile vize yapıyordum. Hocalarımın hepsi anlayışlı kişilerdi, benim işimin bitmesini bekler bir diğeri ile vize yapardım. Bu dönemde ihtisas imtihanına girdim, 1964'te uzman oldum. Asistan nöbetlerimiz ve asistan görevimiz bitti diye sevinirken o dönemde Fakülte Yönetim Kurulu'nda olan hocalarımızdan biri, doçent olmuş iki arkadaş için, işgal ettiğiniz kadro asistan kadrosudur göreviniz asistanlıktır diye kliniğe yazı göndermişti. Efendim doçentler asistan görevi yaptığı için biz uzmanlar da aynı şekilde asistanlık yaptık ta ki onlar doçent karosuna geçinceye kadar. 1970'de eylemsiz doçent oldum. Doçentlik imtihanı dört aşamalıydı: sırayla dil imtihanı, tez kabulü,

kolokyum, ders imtihanı. Her kademesi bir işkence olan bu imtihandan geçtikten sonra eylemsiz yani kadrosuz doçent olunuyordu, sonra da kadro tahsis ediliyordu. Kadroya müracaat ediyorsunuz, 250-300 kişilik öğretim üyesi komisyonun raporu ve sizin her yönünüzü inceledikten sonra fakülte kurulunun ekseriyetinin kabul oyu ile kadrolu doçent, beş yıl süreyi doldurunca da 2. dil imtihanını geçip, eserleriniz yeterli bulunursa profesör olunuyordu. Profesörlük karosu Fakülte Kurulu sonra da Senato'dan geçiyor sonunda Cumhurbaşkanı'ndan rutin olan tebrik telgrafı geliyordu.

Olaylar böyle sürüp giderken 1980'de bir askeri ihtilal daha oldu, mevcut YÖK yasası değişti. Kürsü başkanı olacak kişinin tam gün çalışması şartı getirildi. Ben hep tam zamanlı çalıştım. Bana kürsü başkanlığı teklif ettiler. Bu işin ne kadar zor olduğunu bildiğim için olmayacağımı söylesem de kimse dinlemedi. Yeni adıyla "Nöroloji Anabilim Dalı Başkanlığı"na atandım. Daha sonra değişiklik oldu tekrar Nöropsikiyatri Anabilim Dalı, Nöroloji ve Psikiyatri Bilim Dalı oldu. Ben bu sefer Nöropsikiyatri Anabilim dalı Başkanı ve Nöroloji Bilim Dalı Başkanı oldum. Bu prosedürler birkaç kez tekrarladı. Sonunda Nöroloji Anabilim Dalı olduk. Başkanlık çok zordu ama bu evimden çok sevdiğim, beni uzman, doçent, profesör, başkan, senatör, İngilizce ve Türkçe sınav eğitim komisyonlarına başkan, bölüm başkanı yapan bu fakülte ve anabilim dalı için bir şeyler yapıp bırakmak istedim. Bundan sonrasını benim emeklilik törenimde konuşan Prof. Dr. Aysin Dervent'in konuşmasından aktarmak istiyorum:

Sn. Prof. Dr. H. Denктаş 1982 yılından bu yana önce atama, sonra seçilme yoluyla anabilim dalımızın başkanlığını yürütmektedir. Kendisi Nörolojinin bugün sahip olduğu çeşitli birimleri 1976'lerden beri düşlemeye başlamış olduğunu bana dün açıkladı. Sayın Denктаş'ın anabilim dalımızın yönetim sorumluluğunu üstlendikten sonraki çalışmalarını temelde 3 bölümde inceleyebiliriz:

Gözümüze en çok hitap eden, kliniğimizin iç mimarisi ve dekorasyonu, kullanım geçeri ve donanımı ile ilgili olanlar: Bunlar kronolojik sıraya göre üst kattaki kitaplık salonu, poliklinik katı restorasyonu, polikliniğin Q-matik ve bilgisayar donanımı, servis katı restorasyonu, Doppler-US laboratuvarı, uyku araştırmaları laboratuvarı, çocuk nörolojisi bölümü, elektro-fizyoloji laboratuvarı, hareket bozuklukları ve rehabilitasyon birimi ve yemek salonu olarak özetlenebilir. Burada en önemli katkılardan birinin de modern tuvaletlerimiz olduğunu özellikle belirtmek isterim. Bu alanların değerlendirilmesi sırasında kendisinin neler yaşadığını fark etmemek, nasıl çırpındığını görmemek mümkün değildi. O sıkıntılı arayış günlerinden zaman zaman hepimizin nasibini aldığı oldu.

Hocamızın ağırlık verdiği ikinci alan nörolojinin belli alt disiplinlerini kurma ve geliştirme oldu. Yönetimiyle birlikte önce Çocuk Nörolojisi Bilim dalının kurulmasını gerçekleştirdi. Daha sonra uyku araştırmaları, serebro-vasküler hastalıklar, baş ağrısı, hareket bozuklukları ve nöro-immunoloji birimlerinin kurulmalarını sağladı. Bu yeni kurulan bölümlerle birlikte önceden var olan EEG ve nöromüsküler hastalıklar birimleri çok çocuklu bir ana bilim dalı oluşturdu.

Hocamız bu birimlerin aktivitelerinde görev almaya istekli genç arkadaşlarımızın bilimsel formasyonlarını geliştirmeleri için onların ilgili merkezlerde eğitimlerini sürdürmelerini destekledi. Bu üçüncü ilgi alanı idi. Bu amaçla son yıllarda en az 10 arkadaşımız belli sürelerde yurt dışında belli merkezlerde kalarak çalıştılar, deneyimlerini geliştirdiler. Birçoğu da gittikleri merkezlerle organik bağlar oluşturarak sürekli bir iletişim platformu yarattılar.

Bugün için anabilim dalımızda nöroloji polikliniği yanı sıra 12 konuda özelleşmiş poliklinik hizmeti verilebilmekte, her yıl farklı birimler ve ilgili dernekleri aracılığıyla çok sayıda bilimsel toplantılar düzenlenmektedir.

Anabilim dalımızın öncelikli konularından birini de öğrenci eğitimi oluşturmakta, bunun sonuçları öğrencilerimizden gelen sözlü ve yazılı ifadelerde bizleri sevindirmektedir. H. Denктаş bu konuda özellikle duyarlıdır. Evrensel uygarlığın tadına varmaya başlayan cumhuriyetimizin henüz çok genç olduğu ve demokrasiyi yeni tanımaya başlayan bir toplumun bireyleriyiz. Soru sormayı, düşünmeyi, doğru ve yapıcı eleştirmeyi, üretmenin yollarını araştırmayı pek bilmeyiz. Her şeyi biliyor görünmeyi, soruları geçiştirmeyi, eleştirileri savuşturmayı yeğleriz. Çalışmak yerine çalışanların açıklarını, yanlışlarını konuşmaktan keyif alırız. Yanlışlarını gösteremezsek onların koşullarının elverişli olduğunu düşünerek ataletimize mazeret bulmaya çalışırız. Bilimsel yazılarımızda bile batılının söylediğinden farklı bir iddiada bulunmaktan kaçınır, sonuçlarımızda bir farklılık çıkıyorsa, buna otorite olduğuna inandıklarımızın görüşlerine ters düşmeyecek nedenler ararız. Çünkü öz güvenimiz henüz gelişmemiştir.

Ben artık onurlu İstanbul Üniversitesi'nin Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı olarak öz güveni hak ettiğimiz noktaya vardığımızı inanıyorum. Burada akıllı, çalışkan, üretken insanların varlığını görüyor, özgün çalışmaların sürdürülmekte olduğunu fark ediyorum. Ve bu ortamın sayın H. Denктаş'ın sabrı, desteği ve kutsal emeği sayesinde adım adım geliştiğini görüyorum. Onun hiç birimizi kırmak istemediğini, bunun için de zaman zaman çok zorlandığını hissediyorum. Yaptıklarını takdir etmezsem ona çok insafsızlık edeceğimi biliyorum. Ben, düşüncelerime katılan tüm arkadaşlarım ve kendim adına sayın H. Denктаş'a teşekkür ediyorum.

Beni onurlandırdığı için Prof. Dr. Aysin Dervent'e çok teşekkür ediyorum. Bu yazıda ayrıca çeşitli konularda gösterdikleri anlayış için de bazı kişilere teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Çocuk nörolojisine ve uyku birimine iki arkadaşı almak istiyordum. Bunlar 2 yıllık mecburi hizmeti yapmış gelmişler ama tekrar mecburi hizmete gideceklerdi. Sn. Semra Özal Hanım öğretim üyelerine bir otelde yemek vermek için bütün hanım hocaları çağırılmıştı. Ben de belki bir yol bulur Semra Hanımefendî'ye bu isteğimi ulaştırırdım dedim ve gittim. Herkes bir şeyler istiyor, ben de komiden bir kağıt istedim ve yazdım: "tıp fakültesi 6 sene, erkeğe iki sene askerlik, iki sene ihtisastan önce zorunlu hizmet, iki sene de uzmanlıktan sonra; insanın hayatının en güzel yılları, daha hayata başlamadan bitiyor. bunun için zorunlu hizmetin iki seneye indirilmesi gerekir". Bunu orada bulunan rahmetli Avni Akyol'a uzatıp verdim, o da okudu ve Başbakan'a verilmek üzere aldı. İki ay sonra da uzmanlık sonrası ikinci zorunlu hizmet kalktı. Kendilerine teşekkür ederim. Bir teşekkürüm de Sn İhsan Doğramacı'ya, Üniversitemizin açılışına gelmişlerdi. Kendisine "neden yetenekli asistanlarda yurt dışına gitmeleri için ancak uzman olduktan sonra müsaade ediyorsunuz da asistanken yolla mıyorsunuz? Sonra çocuklar evleniyor para kazanma devri başlıyor, yollayamıyoruz" dedim. O zaman Sn. Doğramacı gerekçemi haklı buldu ve izin çıktı, kendilerine teşekkür ediyorum.

Necmettin Polvan Hoca'nın şu sözünü kendime düstur edindim "birisine bir şey yapacağınız zaman o insanın yerine kendinizi koyun, ona göre davranın" derdi. Bütün meslek hayatımda öyle davrandım ve bir sıkıntısını görmedim. Aile büyüklerimden ve hocalarımdan öğrendiğim bir şey daha vardı: kural ve yasalara saygılı olmak. Elli senelik meslek hayatımda bunlara hep uydum.

Hayat bir tiyatro sahnesi gibi, bir bakıyorsunuz ki bu tiyatro sahnesinden bütün sevip saydıklarınız bir bir çekilip gitmişler. Onları her zaman saygı, sevgi ve hürmetle anıyorum. Bütün nöropsikiyatri camiasına saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Seneca'nın dediği gibi "Başlayan her şey biter" ömür...